

20 de maig de 2016

Teatre Bartrina

Divendres · 21:00

El club

El club

Xile, 2015

VO castellana

Durada: 98 min

Direcció: Pablo Larraín.

Guió: Guillermo Calderón, Daniel Villalobos i Pablo Larraín.

Producció: Juan de Dios Larraín.

Gènere: Drama, religió, abusos sexuals.

Fotografia: Sergio Armstrong.

Muntatge: Sebastián Sepúlveda.

Música: Carlos Cabezas.

Disseny de producció: Estefanía Larraín.

Interpretació: Roberto Farias, Antonia Zegers, Alfredo Castro, Alejandro Goic, Alejandro Sieveking, Jaime Vadell, Marcelo Alonso.

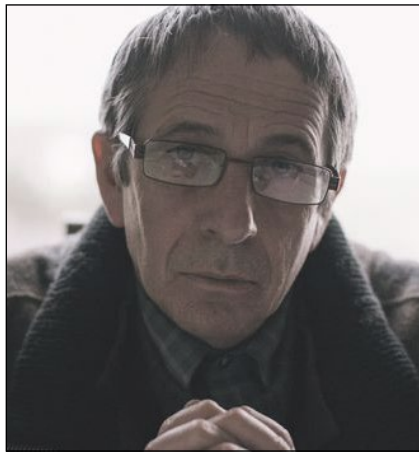
Un film contundent i opressiu

Després de retratar el cop d'Estat de Pinochet des d'una perspectiva inusual a *Post mortem*, després de filmar la violència durant els anys de dictadura a *Tony Manero* i després de donar el seu punt de vista sobre la transició de Xile cap a la democràcia a *No*, Pablo Larraín abandona el vessant historicista i persisteix en el discurs polític.

El club s'installa en una casa, en un poble perdut, entre un grup de capellans, apartats de l'Església a causa de diferents escàndols que l'estament pretén amagar.

Un home es planta al jardí de la residència dels capellans i comença a cridar-los, recordant un passat d'abusos i destapant allò que fins aleshores estava enterrat. Un fet tràgic farà que es desencadeni la violència, i l'arribada d'un nou personatge, disposat a investigar què ha passat, farà que l'ordre comenci a esquarterar-se.

Amant de construir el seu discurs polític a través de la proposta estètica, Larraín ha realitzat un film contundent en

Sinopsi

En una casa aparentment tranquil·la, allunyada del soroll de la ciutat hi viuen uns capellans que l'Església ha inhabilitat per haver comès algun tipus de delictes. Però són gent que no pagaran pels seus delictes perquè mai no seran jutjats per la llei ordinària que regula tots els actes de la resta d'humans.

la seva crítica i profundament opressiu. El tema d'*El club* pot semblar digne d'un film social.

En canvi, l'atmosfera és pròpia del cinema de terror. El lloc on viuen els capellans es converteix en un espai quasi irreal i carregat d'una agressivitat latent. La fotografia s'installa en una mena de vespre etern i crea un ambient enrarit.

Larraín combina la intriga amb entrevistes amb els diferents personatges, que es confessen o que amaguen la veritat. En el fons, els capellans d'*El club* no s'allunyen tant dels retrats polítics que acostuma a fer el director xilè. El tema és sempre el de la immunitat i el de la suposada innocència: els capellans no saben què fan allà i l'Església els protegeix per tal de protegir-se a si mateixa.

Violeta Kovacsics

TIME OUT BARCELONA, 9 d'octubre de 2015

¡Fins a la temporada que ve!

Seguiu atents a les activitats del Centre de Lectura